

[Aksel Larsen.]

ning, at det er Staten, der skal fastsætte disse Ting, og at Fagforeningerne bliver et Led i det kapitalistiske Statsapparat. (Afbrydelse: Ligesom i Rusland!). Ligesom i Rusland, bliver der sagt. Ja, Enfoldigheden er naturligvis ubegrænset. Jeg talte om det kapitalistiske Statsapparat, og jeg henstiller til den ærede Afbryder at høre efter, hvad jeg siger — det er dog den mindste Fordring, jeg kan stille, det er derfor, jeg staar her.

Men jeg kan samtidig sige, at Planerne paa Forhaand er dømt til at mislykkes. Det er jo ikke første Gang, man i en kapitalistisk Stat har vedtaget saadanne Love, men det er aldrig sket, at de er blevet respekteret. Saadanne Love vedtog man allerede den Gang, det kapitalistiske Samfund selv fødtes ud af en af Historiens blodigste Revolutioner — den store franske. Omtrent det første, man gjorde, var at vedtage en Strejkeforbudslov, som samtidig var en Lov om Forbud mod Fagforeninger. Men saa naiv er man ikke her. Her vedtager man en Lov om, at Fagforeningerne skal være undergivet Statens Myndighed, det er nemmere. Men det hjalp jo ikke, man forhindrede jo ikke Arbejderne i at strejke i Frankrig af den Grund, Loven blev gjort illusorisk, blev brudt og faldt bort.

Man forsøgte med en lignende Lov efter Pariser-Kommunen — for blot at holde sig til det franske Eksempel. Og hvad hjalp det? Har det forhindret de franske Arbejdere i at strejke? Absolut ikke. Man har i de forskellige kapitalistiske Stater vedtaget Love, som tilsigter at forhindre Arbejderne i at lave Revolution, men Revolution forhindres ikke ved Lovbestemmelser, Arbejdernes Opstand forhindres ikke ved Lovbestemmelser, og Arbejdernes Kamp for højere Lønninger, bedre Arbejdsvilkaar og mod Nedskæringer forhindres og standses ikke ved Lovbestemmelser — heller ikke i Danmark.

Der er her i Tinget omdelt en Henvendelse fra den revolutionære Fagoppositionens Landsmøde, vedtaget i Gaar. Den taler sit eget Sprog om, hvad den revolutionære Fagopposition har til Hensigt at besvare denne Lov med, og vær forvisset om, at lige saa lidt som Overenskomsterne kunde holde i Krigsaarene, paa Trods af at Fagforeningslederne gjorde sig fortvivlede Anstrengelser for at faa deres Medlemmer til at blive staaende paa Lønningerne af 1913, lige saa lidt lykkes det at faa denne Lov til at holde, lige saa lidt lykkes det at faa Arbejderne til at holde sig fra at strejke.

Voldgiftsretten faar noget at bestille, hvis den skal paadømme alle disse Sager, og Politi- og Justitsmyndigheder faar noget at gøre, hvis de skal sørge for, at Arbejderne betaler den Bod, de bliver idømt paa Grund af Strejker, som kommer i den følgende Tid. Vort Parti nøjes ikke med, som jeg sagde ved første Behandling, at modsætte sig Lovforslagets Gennemførelse her i Folketinget, dermed er Kampen ikke udtømt. Vi er naturligvis ikke ene om at tage et saadant Standpunkt. Regeringen og Venstre nøjes heller ikke med Forhandlingerne her i Tinget og her i Rigsdagsbygningen, men fører Forhandlinger andetsteds, og saaledes arbejder ogsaa vi andetsteds.

Det skal være vort Partis Opgave med hele sin Kraft og Styrke, hele sin Energi at arbejde for, at Arbejderne i dette Land — for at bruge en Vending, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller betjener sig af — gennembryder denne Lov, ikke respekterer den, Spørgsmaalet om Løn- og Arbejdsvilkaar er et Spørgsmaal, som afgøres efter Arbejdernes og Arbejdskøbernes Styrkeforhold, her er der Tale om en Kamp, som udkæmpes paa Arbejdspladserne — og en Kamp, hvor Arbejderklassen bliver Sejrrherre, fordi Arbejderklassen, berøvet den økonomiske Indflydelse, kun kan gøre sig gældende paa en eneste Maade i den økonomiske Kamp, nemlig derved, at den afgør, om Hjulene skal dreje rundt eller staa stille.

Arbejderklassen i Danmark lader sig ikke berøve sit vigtigste, sit eneste Vaaben: sin Strejkeret, lader sig ikke trykke ned paa Kuliernes Niveau. Man hævder saa smukt, ogsaa for at faa det til at glide, at Løn- nedskæringer skaffer Arbejde, men man anfører ikke et eneste Bevis for, at Lønreduktioner i en kapitalistisk Stat har sat Arbejde i Gang og formindsket Arbejdsløsheden. Det har nemlig ikke været Tilfældet. Og Arbejderklassen ved, at det ikke vil ske, thi den ved, at Prisstigninger vil blive mødt med Krav overfor Arbejdskøberne om Lønforhøjelser, ligesom Arbejdsløshed vil blive mødt med Krav om Arbejdstidsforkortelse. Man kan komme med nok saa mange Lovbestemmelser, Voldgiftsretter og Bødedomme, disse Kampe vil blive ført alligevel.

De borgerlige Partier haaber, det skal blive muligt gennem de mange forskellige Foranstaltninger, som paatænkes i Forbindelse med denne Lov, at naa til en Afhjælpning af den kapitalistiske Krise — man vil blive sørgeligt skuffet. Lige saa sørgeligt skuffet, som hvis man tror, det er muligt